

Українцям на чужині до відома

Переємство керми визвольною боротьбою полк. В. Ковалем
символізує непоборність українського народу

Вістка про героїську смерть сл. п. ген. — хор. Тараса Чупринки, Голови Генерального Секретаріату УГВР, Головного Командира УПА та Голови Проводу ОУН на Українських Землях, — діткнула дуже глибоко українську громадскість. Закордонне Представництво з цього приводу отримало заяви співчуття від багатьох українських середовищ. В усіх осередках нашого теперішнього розселення відбулися Жалібні Урочистости, відправлено Богослуження та Панахиди по Поляглому. Жалобою вкрилися серця всіх українців.

Тільки свідомість, що із смертю Незабутнього Покійника не перервалося діло, яке Він довгі і тяжкі роки очолював та провадив, кріпить нас. Вістка, що становище Голови Генерального Секретаріату УГВР та пост Головного Командира УПА перебрав негайно полк. Василь Коваль, дала нам усім впевненість, що боротьба української нації за її високі ідеали не обезголовлена, що не зламано організованого спротиву українського народу проти московсько-більшевицького поневолювання й винищення цілих народів та окремих одиниць, що п'ять років після закінчення II світової війни Україна, здана виключно на власні матеріальні та моральні сили і без жодної чужої підтримки, послідовно змагається за визволення та створення самостійної держави, в союзі з усіма іншими поневоленими Москвою народами та всіма миролюбними народами світу.

В той спосіб переємство керми визвольною боротьбою українського народу полк. Василем Ковалем стало символом постави цілої української нації в обличчі найстрашнішого ворога людства, московського большевизму. Українці щезає засвідчили, що вони беруться в першій лінії з новітнім прокляттям людського роду, з московською системою невірництва, вдаряючи в саме серце московської імперії, передусім ідейною та політичною зброєю: гаслами свободи для народів та людини і гаслами соціальної справедливости.

Нищівна політика Москви супроти України

Цю боротьбу приходиться українському народові провадити в надзвичайно тяжких обставинах. В Україні, особливо в її західних областях від часу після останньої війни неперемінно існує стан облоги залог МГБ. По селах постійно квартирують опергрупи (бойки) МГБ. Обсажені ними також залізничні станції, промислові заводи, колгоспи, вируби і місця звозу дерева і т.п. Ці залоги, а також комуністичний партійний апарат, послуговуються всіма можливими засобами індивідуального та збірного терору, щоб перемінити населення в пошлуніх невірників московських вельмож.

Соціальні бо нерівности між упривілейованою партійною верхівкою та народними масами досягли в Советському Союзі меж питомих невірничим системам старинних часів. Сите,

у партійних верхах навіть люксусове, життя комуністичної гієрархії невиносимо контрастує з голодом і нуждою працюючого загалу, зокрема селян. Неприхований визиск мас, що в частині служить для добуття капіталів для підготовки нової світової війни та підсилювання п'ятих колон в цілому світі, має також завдання тримати життєвий рівень українського народу на поземі звірячого животіння на те, щоб він став безвольним знаряддям, нездібним до ніякого спротиву.

Безупинним недоживлюванням, з періодами масового голоду, переселюванням груп населення в глибину території Советського Союзу, (останньо також: української інтелігенції та робітництва з міст), численними безневинними „засудами” на довголітню тюрму — старається ворог біологічно знищити український нарсд. Для тієї мети всіми засобами заганяє він ще несклективізованих селян в колгоспне ярмо, що являється одним з перших засобів визискувалької та нищівної політики Москви супроти українського народу. Останньо пляновані „агросіста”, тобто суцільні поселенчі скупчення селян, мають завершити процес колгоспного закріпощення: остаточно допровадити до цілковитої контролі над робучою силою та до кінця спролетаризувати українського хлібороба.

Разом з тим московські людоненависниці стосують ще визиск господарських засобів України. На наших землях переважно форсується лише видобувна промисловість, що побіч грабежі плодів землі являється головним предметом зацікавлення господарського планування ворога. Виробничий промисл розбудовується лише в корінно московських і зауральських просторах, зате зовсім не відбудовуються українські заводи.

З'ясований процес нищення і визиску української людини та її б'гачств довершує принижування й нищення української культури з одночасним штучним вивищуванням всього, що московське. Поспішне і одверте обмосковлювання України слідне між іншим також в механічному насичуванні міст України напливовим, московським елементом.

Спротив українського народу та його підтримка українському підпіллю

Мимо гнету, що своїм насиченням на тлі загальних умов советського життя доходить до останніх меж, (для ілюстрації: нуждарі-інваліди останньої війни публічно нарікають на владу; колгоспники із східних областей одверто перестерігають західних українців перед нещастям, яке несе колгоспна система) — український народ, як згадано, у своїй великій частині ставить непохитний спротив політиці Москви. На західних землях все ще не вдалося допровадити до суцільної колективізації і поодинокі села далі ще неохплені тою системою, хоч існує шалена нагінка. В багатьох випадках колгосп існує тільки на папері, бо селяни вночі потайки обробляють за давними межами свої ниви. Крайне невдоволення, очікування та горяче прагнення змін — це загальне явище у всій Україні. На СУЗ старше покоління з тугою згадує часи визвольних змагань 1917–20 років.

На тому тлі особливо характеристична жертвенна допомога населення українському підпіллю. Без цієї допомоги були б немислимі його існування і дія. Ця підтримка тимбільш заслуговує подиву, що її дається в умовах колективізації, з контролею засобів та в умовах загального зубожіння. Ні жорстокі та безоглядні репресії залог МГБ, ні ворожі провокації та все страхіття безпереривних облав, бльокад, обшуків, засідок, слідження і агентури, не всилі відчужити населення від підпільних кадрів. Населення знає, що в них має своїх найвірніших оборонців, дорадників та приятелів і ділиться з ними останками своїх нужденних засобів. Ця солідарність на смерть і на життя між українським народом та його революційними силами, це наша найбільша гордість, це наша сила і запорука перемоги. В неї теж впевнено вірить український загал, що відповідно коментуючи советську пресу і радіо, знаменито орієнтується в ході світових подій. Свідомість назріваючого світового конфлікту кріпить нео,во серце, доведене до одчаю.

Значення українського підпілля

Та найбільша підтримка для нашого населення — це наше підпілля. Вже саме існування незайманої ворогом сили підбадьорує людей, знищує легенду у всесильність режиму, б'є по престижу комуністичного молоха. В теренах, де сильніший вплив підпільних сил, навіть

умови життя кращі, бо терор ворога, вістря якого з природи речі спрямоване більше в бік повстанців, куди слабший.

Бойові і пропагандивні виступи українського підпілля з ясним окресленням мети змагань України, і з ясним пляном державного ладу наставляють український народ до майбутніх завдань, до обов'язку витримати. Розповсюджено численну підпільну літературу (по-множувану друком, циклостилевим способом, а то і переписувану на машині) по широких просторах України. Листівки, заклики, звернення, брошури інформативного та політичного змісту, а також оповідання та вірші (загальне число назв випусків 130, тираж сотки тисяч) успішно протиставляється советській пропаганді.

Вже сама поява підпільних друків в терені має велике психологічне значення. Зміст же вільного українського слова наставляє невдоволені маси до політичної активності, організованої по одному пляну. Загал знає, що поліпшення долі треба шукати в знищенні большевицької системи та у відлученні України раз на завжди від Москви.

З'ясована широка і інтенсивна політично-пропагандивна робота українського підпілля причинилися до закріплення і поширення бази українського визвольного руху на всіх українських землях. Зокрема помітне живе сприймання визвольних ідей серед придніпрянської молоді. Гасла українського революційного руху проникають також до інших поневолених Москвою народів; дружба між ними та українським народом затісняється щораз більше.

Про ті речі Закордонне Представництво УГВР вже неоднократно інформувало нашу громадськість дотеперішніми публікаціями і воно буде це дальше систематично робити. На цьому місці хочемо ще звернути увагу на значення українського визвольного руху в державницькій площині.

Державницька роля УГВР та уповноваження ЗП УГВР

Як відомо, початкове політичне керівництво визвольною боротьбою України виконує Українська Головна Визвольна Рада. УГВР, що спирається на УПА, яка їй підпорядкована, та на ОУН, що визнає та підтримує її — діючи впродовж шість років свого існування в умовах найтяжчого підпілля, яке знає історія, зуміла добути собі імя в Україні і довіря народу, тимчасово виконуючи в ній найвищу, від нікого незалежну, політичну владу.

Зроджений з жертв і відданою підтримкою народу наново актуалізований мандат УГВР дає їй право бути речником політичних прагнень української нації внутрі і назовні. Там, на Рідних Землях знаходяться основні елементи державної суверенності України: територія і населення. Там теж, під охороною української збройної сили діє, такою мірою як це можливо, самобутня, суверенна кермуюча українська сида, підпільна влада — УГВР, як сурогат української державної влади.

Закордонном український визвольний рух уповноважене репрезентувати Закордонне Представництво УГВР та Генеральний Секретаріят Закордонних Справ УГВР. Українську Повстанчу Армію уповноважена репрезентувати Місія УПА при ЗП УГВР. З тією метою обі установи в свій час були створені та вислані закордон. Уповноваження Закордонного Представництва УГВР, Генерального Секретаріату Закордонних Справ УГВР та Місії УПА керівні чинники в батьківщині останньо поновно підтвердили і засяг їхньої діяльності сконкретизували.

Згідно з тим сфера діяльності ЗП УГВР охоплює як слідує:

„а) Представництво перед зовнішнім та українським політичним світом визвольно-революційного руху на Землях та його розгадувань і співзвучних йому елементів на еміграції.

б) Дипломатичні та інші зовнішньо-політичні акції по лінії визвольно-революційної боротьби українського народу на Землях та української визвольної політики в цілості.

в) Політично-консолідаційні акції на внутрішньо-українському відтинку на базі визвольно-революційної боротьби на Землях.

г) Основна частина інформації про визвольну боротьбу в Україні.

д) Організації акцій на річ допомоги для боротьби на Землях.”

Так само підтверджено завдання Місії УПА при ЗП УГВР.

Зясоване як вище поновне підтвердження завдань Закордонного Представництва вносить ясність в питання, які в останні роки часто були дискутовані на сторінках української преси, і в спори, які велись довкола цих питань. Не йдеться при цьому про будь-яку монополізацію українських визвольних змагань, а прямо про логічний факт, що впливає із сучасної структури українського визвольного руху на Українських Землях: Під одним по-

літичним, понадпартійним керівництвом організований український визвольний рух мусить мати закордоном свого безпосереднього речника і репрезентанта своєї волі. В своєму органі закордоном, в Закордонному Представництві, Воююча Батьківщина бажає мати також свого лучника з українською еміграцією та цими конструкціями українського політичного життя, які виникли чи виникнуть в процесі розвитку українського політичного життя.

І коли провідні особи визвольного руху в Батьківщині звертаються в недавно публікованому „Зверненні Воюючої України до всієї української еміграції”, даному в Україні в місяці жовтні 1949 р., із закликом „об'єднатися в спільному зусиллі для досягнення нашої великої мети”, то зрозуміло, що вони бажали б, щоб українська еміграція об'єдналася довкола однієї цілі українських визвольних змагань, щоб через ЗП УГВР заісніла свої зв'язки з Батьківщиною. Зрозуміло також, що бажанням керівних чинників в Україні є, щоб концентрація українських сил на еміграції відбувалась „на базі визвольної боротьби в Україні”, отже в тісному поєднанні з УГВР в Україні та речником УГВР закордоном, її Закордонним Представництвом. Шлях до об'єднання не може провадити через заперечування наявно існуючих фактів та факторів української визвольної боротьби, цей шлях не провадить також через протиставлення цим факторам.

УГВР в тяжкій хвилині українського народу остала на Рідних Землях. Члени її особисто ділять його долю, деякі з них на своїх постах наклали головами. Закордонне Представництво УГВР виконало і далі виконує доручене йому завдання на своєму відтинку і користується довірям та підтримкою керівних чинників визвольної боротьби у Батьківщині. Воно виконуватиме це завдання також в майбутньому при всіх умовах.

Конечність координувати дії репрезентативних осередків української політики

Однак організована допомога всієї еміграції визвольним силам на Батьківщині та впорядкування внутрішньо-українських взаємин на чужині можливі тільки тоді, коли всі політичні чинники на еміграції даватимуть Закордонному Представництву УГВР і Генеральному Секретареві Закордонних Справ УГВР повну підтримку в їхніх акціях так, як ці із свого боку ладні допомагати їм в їхній роботі по лінії української визвольної політики.

Це становище УГВР було вже нераз з'ясовуване Закордонним Представництвом УГВР — в Деклярації з травня 1948 р., в Комунікаті з січня 1950 р., — останньо у зверненні з липня 1950 р., в якому пропонується, з виразним покликанням на доручення керівних чинників визвольної боротьби в Україні, координацію дій з еміграційним осередком української політики. Оформлено також зовсім конкретні пропозиції та свого часу передано їх відповідним чинникам. В міжчасі, разом з трагічною вісткою про геройську смерть сл.п. Генерала Тараса Чупринки, наспіло опубліковане вже тепер „Звернення Воюючої України” підписане ще Покійним, Геловним Командиром УПА, в якому щераз закликається всю еміграцію створити один визвольний фронт. Широкий відгомін цього Звернення каже сподіватися, що тим разом голос Батьківщини не буде даремний.

Уважаючи своїм обов'язком дати до відома нашій громадськості на еміграції цей короткий огляд положення в Україні та з'ясовуючи щераз обов'язки, що стоять перед нашими політичними чинниками на еміграції, — Закордонне Представництво УГВР впевнене, що останнє „Звернення Воюючої України” буде виконане і що вкінці дійде до „створення міцного єдиного фронту” всіх українців на еміграції згідно з бажанням керівників визвольного руху на Батьківщині.

На чужині, в грудні 1950 р.

Закордонне Представництво УГВР